

18

FIEDLER

LEAMAS kiểm điểm lại thực tại. Một cái giường có trải ra. Một căn phòng riêng cho chàng, không có chần song nơi cửa sổ, chỉ có màn cửa và kính mờ. Tường xanh nhạt, đường viền xanh đậm. Và Fiedler với điều thuốc trên môi, đang nhìn chàng.

Một cô điều dưỡng mang đồ ăn đến : một quả trứng, chút xúp lơ và trái cây. Chàng cảm thấy như chết rồi nhưng nghĩ rằng cần phải ăn. Vì vậy chàng ăn và Fiedler tiếp tục nhìn. Y chợt hỏi :

— Anh cảm thấy sao ?

Leamas đáp :

— Thật tàn tệ.

— Nhưng khá hơn trước chứ ?

— Chắc vậy.

Chàng ngáp ngừng, và :

— Bọn thối tha đó đã đánh tôi như tụi.

— Anh đã giết một tên gác, anh biết chứ ?

— Tôi đoán thế... Nhưng chúng còn đợi gì nữa khi chúng bày ra một vụ quá ngu như vậy ? Tại sao chúng không chụp cả hai chúng ta một lúc ? Tại sao lại tất hết

đều đi? Nếu có vụ nào tổ chức quá kỹ thì chỉ có vụ này.

— Tôi e rằng chúng tôi — với tư cách một quốc gia — đều có khuynh hướng tổ chức quá kỹ. Đối với người ngoài, như thế mới mong hữu hiệu.

Hai người lại yên lặng một hồi.

Leamas hỏi :

— Anh đã gặp phải chuyện gì ?

—Ồ tôi cũng đã bị dẫn mềm xương trong lúc tôi bị thẩm vấn.

— Bởi người của Mundt ?

— Bởi người của Mundt và Mundt. Thật là một cảm giác đặc biệt vô cùng !

— Đó là một cách nói.

— Không, không, không phải là về mặt thể chất. Về thể chất đó là một ác mộng, nhưng anh thừa biết Mundt có một sự thích thú đặc biệt khi được đánh tôi. Ngoài việc lấy lời thú nhận.

— Vì anh đã bịa ra câu chuyện về . .

— Vì tôi là một người Do-thái.

Leamas khẽ kêu :

— Trời đất !

— Đó là lý do khiến tôi được đối đãi đặc biệt. Suốt lúc đó hẳn cứ nói thăm với tôi. Thật rất kỳ lạ.

— Hẳn nói gì ?

Fiedler không trả lời. Cuối cùng y khẽ bảo :

— Thế là xong hết.

— Sao ? Cái gì xảy ra ?

— Vào ngày chúng ta bị bắt tôi đã xin Chủ Tịch Đoàn ra trát bắt giữ Mundt như một kẻ thù của nhân dân.

— Nhưng anh điên rồi... Tôi đã bảo anh, anh đang lên cơn điên, Fiedler. Hắn sẽ không bao giờ...

— Còn có bằng chứng khác kết tội hắn ngoài bằng chứng của anh. Bằng chứng tôi đã thu thập lần lần, trong ba năm qua. Bằng chứng của anh cung cấp đã xác nhận bằng chứng của tôi. Ngay khi sự việc sáng tỏ tôi đã thảo một phúc trình và gửi đến mọi thành viên trong Chủ Tịch Đoàn, ngoại trừ Mundt. Họ nhận được cùng ngày với ngày tôi xin ra trát bắt Mundt.

— Ngậy mình bị chộp.

— Đúng. Tôi biết Mundt sẽ ra tay. Tôi biết hắn có bạn bè trong Chủ Tịch Đoàn, hoặc ít nhất có bọn người hắn bảo sao cũng gạt, những người quá sợ hãi nên đã chạy ngay lại hắn khi nhận được phúc trình của tôi. Nhưng tôi tin thế nào hắn cũng sẽ thua. Chủ Tịch Đoàn có thứ vũ khí cần thiết để diệt hắn, họ có bản phúc trình, và trong mấy ngày mà anh và tôi bị thẩm vấn họ đã đọc đi đọc lại đến khi họ biết nó là đúng và mỗi người đều biết rằng những người khác cũng biết. Cuối cùng họ hành động. Kết hợp lại bởi nỗi sợ hãi chung, những niềm chung, và sự hiểu biết chung, họ quay ra chống hắn và triệu tập một phiên tòa.

— Phiên tòa ?

— Một phiên tòa bí mật, dĩ nhiên, ngày mai họp. Mundt hiện bị câu lưu.

— Bằng chứng kia là gì ? Bằng chứng anh đã thu thập được...

Fiedler mỉm cười đáp :

— Hãy đợi và xem. Ngày mai anh sẽ thấy.

Fiedler im lặng một lát, nhìn Leamas ăn. Chàng hỏi y :

— Phiên tòa này được tổ chức và điều hành ra sao ?

— Tùy vị Chánh Thẩm. Đây không phải là một phiên Tòa Án Nhân Dân — Anh phải nhớ thế. Nó có tính cách một cuộc tra vấn hơn — một Ủy Ban Tra Vấn, như vậy, được chỉ định bởi Chủ Tịch Đoàn để điều tra và phúc trình về một vấn đề nào đó. Phúc Trình bao gồm một đề nghị. Trong một vụ như thế này, lời đề nghị sẽ có hiệu lực của một phán quyết, nhưng được giữ bí mật, theo lề lối thường lệ của Chủ Tịch Đoàn.

— Nó hoạt động ra sao ? Có các Luật Sư và thẩm phán không ?

— Có ba thẩm phán và có các Luật sư. Ngày mai tôi sẽ đích thân nêu vấn đề buộc tội Mundt, Karden sẽ bênh vực cho y.

— Karden là ai ?

Fiedler ngập ngừng :

— Một người rất chì. Trông như một anh bác sĩ nhà quê nhỏ người và tốt bụng. Hắn đã ở Buchenwald.

— Sao Mundt không tự bênh vực được !

— Đó là ý muốn của Mundt. Người ta nói rằng Karden sẽ gọi một nhân chứng.

Leamas nhún vai bảo :

— Đó là chuyện của anh.

Lại im lặng. Cuối cùng Fiedler nói một cách trầm ngâm :

— Tôi sẽ không đề tâm — tôi nghĩ là tôi sẽ không đề tâm, hoặc không đề tâm nhiều — nếu hăn đã gây tổn thương cho tôi vì chính tôi, vì ghét hoặc ghen. Anh hiểu chứ? Sự đau đớn lâu dài và suốt thời gian mình tự nhủ : «Hoặc mình sẽ ngất đi hoặc sẽ lớn mạnh lên để chịu đựng cơn đau, tạo hóa sẽ giúp sức mình», và cơn đau cứ tăng lên như một nhạc sĩ vĩ cầm tăng âm giai. Mình tưởng nó không thể tăng lên hơn được nhưng nó cứ tăng — cơn đau đớn là như vậy, nó tăng lên tăng lên mãi, và tất cả những gì tạo hóa làm là mang mình lên từ nốt này đến nốt khác. Như một đứa bé điếc bị dạy nghe. Và suốt thời gian đó hăn cứ thì thầm : «Do-thái... Do-thái...» Tôi có thể hiểu được, tôi chắc chắn tôi có thể hiểu được, nếu hăn đã làm chuyện đó vì chính nghĩa, vì Đảng nếu anh muốn nói thế, hoặc vì ghét tôi. Nhưng không phải thế, hăn ghét...

Leamas ngắt lời :

— Được rồi chắc anh thừa biết. Hăn là một thằng khốn.

Fiedler gật đầu.

— Đúng, hăn là một thằng khốn.

Y có vẻ bị kích động, Leamas nghĩ rằng y muốn khoe khoang.

Fiedler nói thêm :

— Tôi đã nghĩ nhiều về anh Tôi nghĩ nhiều về câu

chuyện mình đã nói với nhau — anh nhớ chứ — về cái động cơ.

— Động cơ nào?

Fiedler mỉm cười :

— Xin lỗi, đó là lỗi dịch thẳng. Tôi muốn nói : động cơ là hệ máy, là tinh thần, là sự thôi thúc, hoặc bất cứ gì mà người Thiên Chúa Giáo gọi.

— Tôi không phải là người Thiên Chúa Giáo.

Fiedler nhún vai và lại mỉm cười :

— Anh biết tôi muốn nói gì. Điều làm anh bối rối... Tôi sẽ nói theo một cách khác, Chẳng hạn Mundt có lý? Hẳn đòi tôi thú nhận, anh biết chứ, tôi phải thú nhận đã đi với điệp viên Anh Quốc hiện đang tìm cách mưu sát hân. Anh dư hiểu lối lý luận này : toàn điệp vụ đã được bày ra bởi Tinh Báo Anh Quốc để như chúng tôi — đúng ra là như tôi, thanh toán người tài giỏi nhất trong Abteilung. Để chúng tôi tự giết nhau.

Leamas nói một cách thản nhiên :

— Hẳn cũng đã dùng luận điệu đó với tôi.

Rồi chàng tiếp ngay :

— Làm như tôi đã xào nấu được tất cả câu chuyện.

— Nhưng điều tôi muốn nói là thế này : giả thử anh đã làm chuyện đó, giả thử chuyện đó là thật... Tôi xin lấy một ví dụ, chỉ là một giả thuyết, anh có thể giết một người không, một người vô tội...

— Chính Mundt cũng là một tên giết người.

— Giả thử hẳn không phải thế. Giả thử chính tôi

mới là người họ muốn giết : Luân-Đôn sẽ làm chuyện đó không ?

— Cái đó còn tùy... Tùy theo nhu cầu...

Fiedler nói một cách hài lòng :

— A, tùy theo nhu cầu. Quả thật, giống như Stalin. Tại nạn lưu thông và bảng thống-kê. Tôi cảm thấy thư thái hẳn ?

— Sao vậy ?

— Anh phải ngủ một chút. Anh hãy gọi món ăn nào anh thích. Họ sẽ mang tới bất cứ gì anh muốn. Ngày mai anh có thể nói.

Khi đến cửa y nhìn lại, bảo :

— Anh thừa biết, mình cũng cá mè một lứa cả. Thế mới buồn cười.

Một lát sau Leamas ngủ thiếp đi. Chàng an tâm khi biết Fiedler là đồng minh của mình và chẳng bao lâu họ sẽ đưa Mundt đến chỗ chết. Đó là điều chàng đã mong đợi từ lâu lắm.